

[Thorvil Kristensen.]

sagde, at venstre og de konservative havde ikke spurgt de andre partier, hvilke ændringsforslag de skulle stille. Jo, det gjorde vi netop, så ydmyge var vi. Vi spurgte i udvalget: kan vi få et forlig på det grundlag, at vi får en nedsættelse af bygningsfradragene omtrent til den størrelse, som vi var på vej til at blive enige om i sidste uge, mod at vi nøjes med at stille dette ændringsforslag om en nedsættelse af statsgrundskyldpromillen? Men så erklærede man fra de to andre partiers side straks og kategorisk, at på det grundlag ville man ikke forhandle. Man havde tidligere sagt, at vi kunne da tale lidt om disse bygningsfradrag, men da man fik at vide, at så agtede vi samtidig at stille det ændringsforslag, erklærede man, at så var der ikke noget at forhandle om. Så vi *har* spurgt, hvad man ville sige til, at vi stillede det ændringsforslag; det ville man altså slet ikke tale om. Men nu har jeg med den tale in mente, som det ærede medlem hr. Skytte har holdt, talt med mine partifæller om, at det nok vil være rigtigt, at vi dog giver det ærede medlem den af ham så varmt attråede lejlighed til at stemme imod det ændringsforslag, og det vil med den anledning, det ærede medlems tale har givet os, formentlig blive stillet ved tredje behandling.

Den højtærede finansminister begyndte at tale om de forhøjelser af statsboligrenten, som han og jeg er enige om, men som han er så ked af at gennemføre nu, idet han siger, at de kun burde bruges til at skaffe øgede indtægter. Må jeg spørge: er det ikke også at skaffe en øget indtægt, hvis det gennemføres nu, samtidig med at man på et andet punkt gennemfører en skattenedsættelse? Den højtærede finansminister ville øjensynligt meget gerne — jeg kunne forstå, at det var der et par af de ærede ordførere, der også meget gerne ville — have mig bragt i den situation, at det kunne konstateres, at jeg her gjorde noget, som jeg aldrig kunne have tænkt mig at gøre som finansminister. Det var jo det, min højtærede efterfølger var så venlig at antyde. Jeg kunne da godt minde den højtærede finansminister om, at jeg i vinteren 1953 stillede forslag om en skattelettelse, som blev kompenseret af en sam-

tidig besparelse; det var oven i købet en besparelse på rugbrødstilskuddet. Jeg skulle tro, at det falder lige så tungt på den brede befolkning som det, der her er tale om. Det er da klart, at jeg ville være betænkelig ved at stille forslag om en skattenedsættelse i øjeblikket — jeg kan godt sige, at jeg ville ikke gøre det i dag — hvis jeg ikke kunne stille forslag om en besparelse af mindst samme omfang. Den højtærede finansminister ved, at jeg i hvert fald ved en meget omtalt lejlighed har hjulpet ham med at gennemføre den forbedring af statsfinanserne, som han og jeg var enige om at finde rigtig. Jeg ville også i den nuværende situation være meget betænkelig ved at svække statsfinanserne. Derfor havde jeg ikke villet være med til at stille dette ændringsforslag, medmindre vi samtidig kunne anvise en besparelse, som der ganske vist tidligere har været tale om, men som af grunde, der nu ligger klart for alle, hidtil ikke har kunnet gennemføres.

Jeg vil derefter gerne have lov til at sige, at det ikke er rigtigt, når man fra forskellig side bestandig vil fremhæve, at situationen nu er den samme som ved sidste vurdering. Der er aldrig to situationer i historien, der er helt ens, og der er aldrig i en vurderingsperiode — denne gang er den jo et år længere end normalt — sket en sådan udflytning til omegnskommunerne, som der er sket i disse seks år. Vi ved alle sammen, at udviklingen i disse kommuner har været og er eksplosionsagtig, og forholdet er i virkeligheden dette, at alle i udvalget, også de to flertalspartier, er betænkelige ved det, der sker her. Det fremgik klart af udvalgsforhandlingerne, at man og for sig gerne ville have rettet på nogle af de forskydninger, der formentlig kommer i omegnskommunerne — det antydede også den højtærede finansminister her i tirsdag — men man kunne ikke overse, hvad det ville være rigtigt at gøre.

Med andre ord, vi er alle sammen enige om, at det er uoverskueligt, hvad der kommer ud af det i omegnskommunerne og derfor er man i virkeligheden fra alle sider klar over, at vi i nogen grad springer ud i tågen ved det, der sker. Det var derfor vi i løbet af udvalgsforhandlingerne og under hensyn til de meget sparsomme oplysninger, vi har fået om vurderingen